

det, vi have ønsket er — som den ærede Justitsminister ogsaa begyndte med at udtale — at sikre det store Flertal i Befolkningen imod, at der skal ske alt for mange Ulykker, kort sagt sikre dem paa Liv og Lemmer. Kunne vi naa dette i en nogenlunde fyldig Grad, saa vil jeg for mit Vedkommende være saare vel tilfreds med Lovforslaget.

Jeg skal saa henvende et Par Ord til mine ærede københavnske Kolleger, som i Gaar viste mig den Opmærksomhed at samle sig tæt omkring min Plads. Det var ikke for alles Vedkommende for at give mig deres Tilslutning, men i alt Fald syntes det, dog for en enkelts Vedkommende at være Tilfældet, idet nemlig det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alf. Christensen) paa den mest højtidelige Maade udtalte sit Amen, da jeg sluttede mit Foredrag. Dette har jeg altid tolket saadan, at naar en Mand højtidelig udtaler sit Amen, vil han dermed sige: Gid det maa blive, som Du har sagt! Det er altsaa glædeligt for mig at høre, at der dog er een Københavner, der har samme Anskuelse som jeg, og mener, at vi skulle indskrænke Automobilkørslen saa meget som muligt. I denne Henseende er han jo ingenlunde enig med sin Kollega for 2den Valgkreds (Benzon), for denne staar jo med en helt anden Anskuelse. Han kunde ikke se, at saadanne Mennesker som jeg, der vilde tale mod Automobilernes fri Afbenyttelse, kunde være Fremskridts- og Frihedsmænd. Naa, derpaa svarede jeg i Gaar. (Benzon: Jeg sagde, at jeg vidste det). Det er jo glædeligt, at det ærede Medlem vidste det, Videnskab er jo en god Ting i vore Dage. Men idet jeg henvender mig til det ærede Medlem, ønsker jeg at give et Svar paa en Opfordring, han rettede til mig, og som jeg ikke var rede til at svare paa med det samme. Jeg oplæste en Seddel, som blev stukket mig i Haanden, og som opkastede det Spørgsmaal, om de Herrer havde Mod til at tage en Køretur ud ad Roskilde Landevej en mørk Nat og der møde et saadant Uhyre. Dette Spørgsmaal besvarede det ærede Medlem for sit Vedkommende med Ja, og han indbød mig til at deltage i en saadan Køretur. Jeg var den Gang ikke villig til at tage imod Tilbudet,

og det var af den Grund, at det kom overraskende, og fordi jeg ikke havde Kendskab til, med hvilken Sikkerhed det ærede Medlem kunde køre Heste. Jeg tror ikke, at jeg er nogen Kujon, men jeg har dog alligevel aldrig haft Lyst til at udsætte mig for Lemlæstelse eller Livsfare, hvor der ingen Nødvendighed var derfor. Jeg maatte derfor først have undersøgt, om det ærede Medlem virkelig duede til at køre et Par Heste. Han drog det lidt i Tvivl for Landboernes Vedkommende, og jeg maa sige, at jeg har draget det noget i Tvivl for Københavnernes Vedkommende. Imidlertid har jeg faaet den Oplysning, at det ærede Medlem har lært at køre paa den kgl. Kørebane og maa siges at være en temmelig dygtig og sikker Kusk. I Betragtning heraf og forudsat, at han ogsaa har et Par solide Heste, tager jeg imod det mig i Gaar givne Tilbud.

Formanden: Jeg antager dog, at saadanne private Aftaler helst maa træffes uden for Tinget.

J. H. Jensen: Ja, det hører jo dog til Automobilkørsel. Jeg skal derfor slutte med at sige, at fra Tirsdag den 2. December dette Aar skal jeg være til Tjeneste.

Formanden: Jeg har anmodet det ærede Medlem om at træffe en saadan Aftale uden for Tinget.

J. H. Jensen: Jeg takker den ærede Formand fordi jeg har faaet Lov til at sige, hvad jeg vilde, og hermed vil jeg slutte mit Foredrag.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem for Bælum var nysgerrig efter at faa at vide, hvorledes jeg som Københavner kunde sige Amen til hans Tale i Gaar. Det hænger saaledes sammen, at det ærede Medlem for Bælum skildrede sig selv som en forsigtig Mand, der ønskede at gaa foran et Automobil, naar det kørte den Milsvej, der er mellem hans Hjem og Hovedlandevejen. Og i Ønsket om at se det ærede Medlem i denne Stilling og om, at han maatte tilbringe Resten af sine Dage med at vandre foran det Automobil, var det, at jeg sagde Amen. Gid det